

[Indenrigsministeren.]

bedt udvalget om at gøre et grundigt arbejde, idet resultatet, der skal komme ud af dette udvalgsarbejde, gerne skulle munde ud i en lov, der kan holde fremover.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 97 stemmer; 16 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændringer i lov om valg til folketinget. (Vederslag og pension m. v. for folketingets formand) [af Vagn Bro m. fl.]

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 104) findes i tidenden sp. 3996).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 131 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning i henhold til grundlovens § 47 med hensyn til statsregnskabet for finansåret 1961-62.

(Første behandling af forslaget til folketingsbeslutning (nr. XI) findes i tidenden sp. 3877).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Sagen sattes til forhandling.

Aage Fogh: Jeg har bedt om ordet for at gøre et par bemærkninger til den betænkning, der foreligger fra folketingsudvalget. Den slutter med følgende udtalelse:

„Udvalget ønsker at fremhæve værdien af den i folketinget i samlingen 1961-62 truffne beslutning om at fremskynde betænkningerne over statsregnskabet og påskønner det initiativ hertil, som blev taget af de valgte statsrevisorer.“

Jeg er ganske enig i, at det er ønskeligt, at betænkningen over statsregnskabet fremskyndes, men desværre er det gået, som jeg frygtede, da vi vedtog denne lille ændring med hensyn til statsrevisorernes virksomhed, at vi nu har fået to statsrevisorbetænkninger i stedet for én. Vi har tidligere i samlingen fået én betænkning; nu behandler vi den anden betænkning. Jeg anser det for at være meget, meget uheldigt, at statens regnskabsråd, der består af de af folketinget valgte statsrevisorer, af revisionsdepartementernes chefer og af finanshovedbogholderen, ikke har kunnet lægge forholdene sådan til rette, at vi har kunnet få en samlet betænkning. Jeg vil meget henstille, at man hurtigst muligt stræber tilbage til den ordning, at vi kun får én betænkning over statsregnskabet; det kan ikke være rimeligt, at vi skal have den i to afdelinger.

Derfor vil jeg gerne føje et par bemærkninger om spørgsmål, jeg har sagt noget om tidligere. Jeg skønner, at man i det høje ting burde tilstræbe, at de af folketinget valgte statsrevisorer får en udvidet beføjelse, sådan at det bliver de folk, der er valgt af det bevilgende ting, der bliver dirigerende i hele revisionsforetagendet. Jeg tror ikke, det i det lange løb med de kæmpestore bevillinger, vi arbejder med, er forsvarligt og tilstrækkeligt, at revisionsdepartementerne sorterer under ministeren. Allerede da statens budget var på 100 mill. kr., var der folk her i tinget, der havde denne opfattelse. Jeg tror, den er meget, meget mere begrundet nu, og derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til at opfordre tinget til — det kan vel ikke nås i denne samling, men så snarest muligt — at gennemføre de her omtalte ændringer.

Jeg tror også, det er nødvendigt, efterhånden som udviklingen skrider fremad, at de af folketinget valgte revisorer tillige interesserer sig for andre forhold end dem, de har interesseret sig for hidtil. Jeg har tidligere nævnt tre spørgsmål, og jeg vil gerne nævne dem igen.

Det må da være rimeligt, at statsreviso-

[Aage Fogh.]

terne drager omsorg for, at de værdier, som staten besidder, bliver vurderet til det, de virkelig er værd. Jeg har bemærket, at endnu i regnskabsåret 1961-62, altså efter vurderingen i 1960, opfører man værdier til 400.000 kr., der bevisligt er mere end det tidobbelte værd. Hvorfor gør man det? Hvorfor er man ikke realistisk og opfører effekterne til de værdier, de virkelig har?

Hvorfor interesserer statsrevisorerne sig ikke mere for administrationen? Det virker nærmest latterligt, når man ser oppositionspartierne i går stille ændringsforslag til finanslovforslaget om besparelser på et beløb af 30 mill. kr., når de samlede bevillinger er på lige ved 12 milliarder kr. Jeg tror ikke, man kommer uden om at interessere sig mere for den store part af bevillingerne, der nu går til løn og pension. Hvor meget det drejer sig om på det sidste budget, tør jeg ikke sige afgjort, men for regnskabsåret 1962-63, da budgettet var på 9 milliarder kr., var de 4,6 milliarder kr. løn og pension. Hvis man ikke tør røre ved det felt, så tror jeg ikke, det har megen zwick af tale om at nedsætte nogen af udgifterne. Det, jeg tænker på i denne forbindelse, er først og fremmest de dobbeltstillinger, der i stor udstrækning er inden for administrationen. Det er en fuldkommen irrational udnyttelse af arbejdskraften, som vi ikke bør finde os i i det lange løb. Det sidste, jeg har været med til på det område, var et forslag om at ansætte en mand — dog ikke i en særlig høj stilling — der skulle have lige ved 23.000 kr. i løn for halvdagstjeneste.

Et andet område, jeg meget gerne ville have at man interesserede sig for, er spørgsmålet om, hvordan lønningerne i det hele taget ligger. Jeg har bemærket, at centraladministrationens embedsmænd har holdt møder, hvor de har besluttet, at de nødvendigvis må have en lønforhøjelse; det skal de måske, men inden den vedtages, vil jeg i hvert tilfælde gerne vide, hvad de har lejlighed til at tjene udenom inden for deres embedsområde. Jeg er vidende om, at der i stor udstrækning sidder embedsmænd, som for at varetage et arbejde, der ligger på deres eget arbejdsområde, og som kan udføres i deres daglige arbejdstid på deres eget kontor, modtager ret store beløb. Jeg tror, det ville tjene til renere linjer i administra-

tionen, hvis man tog disse spørgsmål op til bedømmelse. Det er ikke, fordi måske embedsmændene får for meget, men de får det i hvert tilfælde under en forkert form.

Endelig vil jeg i kraft af de erfaringer, jeg har indhøstet ved at sidde som repræsentant for det høje ting i forskellige nævn, gøre mig stærkt til talsmand for, at man interesserer sig for en modernisering af administrationsapparatet. Jeg har set, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen har gjort sig til talsmand for, at man skulle foretage en fuldstændig revision af hele vor sociale lovgivning. Jeg kan erklære mig ganske enig heri. Jeg er fuldkommen overbevist om, at den dag vi gør det, den dag, vi tager hele dette vildnis op til revision, vil der alene administrativt kunne spares store beløb, uden at man derved ville berøre de af vore medborgere, der nyder gavn af denne lovgivning.

Altså, jeg erkender det gavnlige i, at vi har fremmet betænkningen over statsregnskabet; men jeg beklager, at vi får den i to afdelinger i stedet for én, og jeg udtaler — det er nok sidste gang, jeg har lejlighed til det — et stærkt ønske om, at hele vort revisionsvæsen bliver taget op til en grundig revision, og at de af folketinget valgte revisorer får en anden beføjelse, end de har haft hidtil. Jeg tror, det er nødvendigt for demokratiet, for hvis det først ligger sådan, at befolkningen begynder at være i tvivl om, at vi administrerer efter rene linjer, så er der fare på færde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges enstemmigt med 134 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet statsministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i lov om „Ungdommens uddannelsesfond“s forvaltning og virksomhed.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 137) findes i tidenden sp. 3996, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 561).